

Epistola către Filipeni

Capitolul 1, versetele 13 - 19

După aceea apostolul vorbește despre împrejurările aparent lipsite de importanță, în care el se afla. Ia seama: un apostol în temniță. El spune: »Vreau să știți, fraților, că împrejurările în care mă găsesc, mai degrabă au lucrat la înaintarea Evangheliei« (versetul 12). Ce Domn minunat avem noi! Cât de ușor ar fi putut Pavel acolo în închisoare să mediteze la împrejurările în care se afla, și cât de des am făcut-o noi în împrejurări asemănătoare. Cât de ușor ar fi putut spune: de nu m-aș fi dus niciodată la Ierusalim! Atunci nu m-ar fi putut prinde acolo și astfel nu aș fi ajuns la Roma. Dacă aș fi rămas numai în călătoriile mele misionare aș fi putut acum să vestesc Evanghelia. Acum stau aici fără să fac ceva, fără nici-o țintă. S-ar fi putut de asemenea gândi: acum frați cu intenții false vestesc pe Hristos, căci ei știu că eu sunt în închisoare (compară cu versetele 15, 17). Dar Pavel nu face așa! Căci Domnul i-a arătat cu totul altceva. El scrie aici filipenilor: fraților, vreau să știți că nu din întâmplare sunt aici. Probabil că așa s-au gândit filipenii, căci aici se spune foarte accentuat: »Vreau să știți, fraților ...« Dacă voi așa gândiți, să știți că v-ați înșelat. Situația este cu totul alta, captivitatea mea a lucrat la înaintarea Evangheliei. Aceasta este frumos, nu-i așa, dacă ai credință și poți vedea toate lucrurile în legătură cu Isus Hristos. Atunci vei înțelege versetul frumos din Romani 8, că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care iubesc pe Dumnezeu. Da, dacă noi ar trebui să decidem în baza împrejurărilor în care ne aflăm ... De mai multe ori am mulțumit Domnului că m-a împiedicat să fac aceasta, sau aceea. Mi s-a părut a fi cel mai ales, dar nu a fost așa. Mai târziu am văzut că drumul pe care Domnul m-a condus a fost spre cel mai mare bine al meu și spre o mai mare proslăvire a Sa. Așa au fost împrejurările în care se afla Pavel, spre răspândirea Evangheliei. Căci acum Evanghelia a fost vestită și la curtea împărătească (pretorium) și pretutindeni aiurea (sau: și în alte locuri) (versetul 13).

Domnul are căi ciudate. Dacă vom gândi: acum totul decurge strâmb, Domnul nu poate să-și atingă ținta, atunci se dovedește că Domnul folosește tocmai aceste împrejurări ca Evanghelia să fie vestită în locuri în care altfel nu s-ar fi vestit. Acum Pavel o putea vesti chiar și împăratului Nero. Ar fi fost posibil vreodată pentru el să facă aceasta, dacă nu ar fi venit la Roma? Să ne încredem în căile Domnului, chiar și atunci când nu ne sunt clare și să ne gândim: cum va merge mai departe? Ce vrea Domnul să facă prin aceasta? Desori vom vedea aceasta pe pământ, dar de multe ori nu. Dar căile Lui sunt totdeauna cele mai bune.

Avem aici un exemplu minunat care exprimă clar aceasta. Pavel spune: voi ați văzut totul, că eu sunt în închisoare din pricina lui Hristos și nu pentru că aș fi un făcător de rele, un ucigaș sau un tâlhar. Hristos a fost proslăvit în mine. Ați văzut că eu sunt un rob al Lui și sufăr din pricina Numelui Lui. Ce mărturie a rezultat din aceasta, atunci când cu mâinile legate cu lanțuri stătea înaintea lui Agripa și a lui Festus înconjurat de o mulțime de oameni îmbrăcați cu haine luxoase și a zis lui Agripa: »Fie curând, fie târziu, să dea Dumnezeu ca nu numai tu, ci toți cei ce mă ascultă astăzi, să fiți așa cum sunt eu, afară de lanțurile acestea.« (Faptele Apostolilor 26, 29) Ce diferență! Dar aceasta nu consta în lucrurile exterioare. Acest om avea pe Isus Hristos de partea sa, care cu o noapte în urmă a stat înaintea lui și i-a zis: »Fii cu curaj, Pavele!« Aceasta schimbă totul. Așa ceva nu văd oamenii din afară la noi, dar noi știm că avem puterea Celui Prea Înalt și prin puterea Lui suntem mai mult decât biruitori.

Au fost și alte rezultate minunate în afară de vestirea Evangheliei la curtea împăratului? În versetul 14 se spune: »Și cei mai mulți din frați, îmbărbătați de lanțurile mele, au și mai multă îndrăzneală să vestească fără teamă Cuvântul lui Dumnezeu.« Dacă sunt frați care au daruri mari, atunci deseori sunt și alți frați care prin aceasta stau pe planul secund, în umbra marilor luminători. Vedem aici un al doilea folos practic al faptului că marele apostol Pavel a fost aruncat în închisoare. Alții au prins curaj, atunci când au văzut mărturia dată de Pavel în

închisoare; au trecut de partea lui și au vestit Cuvântul fără teamă și cu îndrăzneală. Ce roadă minunată a rezultat din întemnițarea lui Pavel! Probabil că el nu s-a gândit niciodată la aceasta, dar Domnul a lucrat aceasta în aceste împrejurări. Ce binecuvântare deosebită este să vezi că Domnul are toate în mâinile Sale.

Dar pentru Pavel au existat și motive de întristare: »Unii propovăduiesc pe Hristos din pizmă și din duh de ceartă« (versetul 15a). Erau unii care ziceau: deoarece apostolul nu mai este aici, putem trece pe prim plan. El nu mai poate să ne stea împotriva. Vom încerca să ocupăm un loc de frunte între frați. Făceau aceasta din invidie și din duh de ceartă. Așa au început să vestească Cuvântul. Era o chestiune tristă. Îmi pot imagina că acolo în închisoare apostolul Pavel ar fi putut gândi astfel: dacă aș fi la ei aș putea să le stau împotriva și i-aș aduce la tăcere. Dar apostolul nu gândește așa. El aduce totul în legătură cu Isus Hristos, și acesta este marele secret al lui. Atunci când începem să vedem lucrurile în lumina Sa, totul va apărea altfel. Lucrurile cele mai ciudate din viață, cele mai mici, lucrurile obișnuite – știm din experiență -, dacă le aducem în legătură cu cerul vor arăta cu totul altfel. Ele vor apărea atunci într-o altă lumină: în lumina cerului.

»Dar alții din bunăvoință. Aceștia din urmă lucrează din dragoste, ca unii care știu că eu sunt însărcinat cu apărarea Evangheliei« (versetele 15b, 16). Aceștia au fost călăuziți de dragoste. Puteau spune împreună cu apostolul Pavel: dragostea lui Hristos ne constrânge (2 Corinteni 5, 14). Erau intenții bune. Care sunt motivele noastre, atunci când facem ceva pentru Domnul? A fost cu adevărat numai dragostea lui Hristos care totdeauna ne-a constrâns, sau au fost alte motive? Nu am avut noi curajul să spunem nu? Sau am mers, deoarece dragostea lui Hristos ne-a constrâns? Nu am participat noi câteodată la orele de adunare gândind că dacă lipsim vor observa alții? Aceasta nu a fost dragostea lui Hristos! El vede motivele inimii noastre; câteodată ele devin vizibile, alteori nu. De fapt în primul rând nici nu este important ce facem, ci care este atitudinea inimii noastre față de Domnul. Atunci cu atitudine corespunzătoare vom face de la sine ceea ce El așteaptă de la noi.

»Cei dintâi, din duh de ceartă vestesc pe Hristos nu cu gând curat, ci ca să mai adauge un necaz la lanțurile mele. Ce ne pasă? Oricum: fie de ochii lumii, fie din toată inima, Hristos este propovăduit. Eu mă bucur de lucrul acesta, și mă voi bucura.« (versetele 17, 18) Pe Pavel îl interesează ca Hristos să fie vestit. Este același lucru, ca și răspunsul dat de Domnul ucenicilor, atunci când ei L-au întrebat: »Învățătorule, noi am văzut pe un om scoțând draci în Numele Tău și l-am oprit, pentru că nu merge după noi.« (Luca 9, 49) Dar Domnul le-a zis: »Nu-l opritiți, fiindcă cine nu este împotriva voastră, este pentru voi« (versetul 50). Desigur, ei nu au fost acolo unde ar fi trebuit să fie. Ei trebuiau să-L urmeze pe Domnul Isus. Dar ei nu erau împotriva Lui. Ei erau pentru El și Domnul spune să fie lăsați în pace. Dacă li s-ar fi astupat gura, atunci roada din ei ar fi fost mult mai puțină. Tot așa este și aici. Dacă punem lucrările în legătură cu Domnul Isus și ne gândim la onoarea Lui, atunci vom spune: nu este cel mai important dacă fratele acesta face lucrarea din motivul acesta sau acela, important este că ea este pentru Domnul. Cu excepția cazului când noi avem ocazia să vorbim cu el despre aceasta, dacă Domnul ne scoate aceasta în cale – atunci este cu totul altceva. Apostolul aflat în închisoare nu putea face aceasta. Putea numai să încredințeze lucrarea în mâinile Domnului, să devină liniștit și cu inima liniștită să spună: Hristos este totuși proslăvit și eu mă bucur de aceasta, și mă voi bucura. În felul acesta poți găsi chiar în împotrivorii tăi un motiv de bucurie în stările de împotrivire și de ostilitate. Acesta este secretul vieții creștine: niciodată să nu te lași împovărat de împrejurări. Nu este ușor dacă ești prigonit, sau timp îndelungat bolnav, sau ai pierdut pe cei dragi. Pavel spune: *am învățat*. Chiar și el a trebuit să învețe, nu s-a produs de la sine: »M-am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă găsesc. Știu să trăiesc smerit și știu să trăiesc în belșug« (capitolul 4, 11-12). În orice situație te-ai afla, nu contează, este vorba de El. Pot totul în El, care mă întărește, oricare ar fi împrejurările. El va fi proslăvit în mine. Care este atunci urmarea? Nimic altceva decât bucuria, chiar dacă stai în închisoare și ai moartea înaintea ochilor. Dacă începi să privești

împrejurările în lumina lui Isus Hristos, atunci te poți bucura chiar și în cele mai vitrege împrejurări.

»Căci știu că lucrul acesta se va întoarce spre mântuirea mea prin rugăciunile voastre și prin ajutorul Duhului lui Isus Hristos« (versetul 19). Cuvântul *mântuire* din acest verset este același cuvânt ca și în versetul 28. Este important să reținem acest lucru. Cu privire la mântuire noi ne gândim de cele mai multe ori la ceea ce am primit atunci când am venit la credință. »Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință« (Efeseni 2, 8). Acesta este un aspect important al mântuirii. Noi o primim atunci când acceptăm Evanghelia mântuirii noastre (Efeseni 1, 13). Pavel spune în 1 Corinteni 15, 1: »... Evanghelia, ... pe care ați primit-o, ... prin care sunteți mântuiți«. Aceasta însă este numai o parte a adevărului. Mântuirea ne este prezentată în Noul Testament și sub un alt aspect, și anume ca ceva care va avea loc în viitor, ca punct final al călătoriei. În acest caz accentul se pune pe faptul că tot ceea ce noi am primit prin credință în principiu este partea noastră, dar nu suntem încă în posesia deplină a acestor lucruri. Nu le avem în mâinile noastre. Trupurile noastre nu sunt încă proslăvite (Filipeni 3, 20, 21). Noi nu suntem încă realmente în locurile cerești, suntem acolo numai »în Isus Hristos«, prin credință. Văzută în felul acesta, mântuirea deplină este la sfârșitul drumului. Atunci vom primi ceea ce noi am acceptat deja acum prin credință. Pavel spune: »așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru« (Romani 8, 23). În felul acesta ne este prezentată mântuirea în această Epistolă. În capitolul 3 se spune că noi așteptăm pe Domnul Isus ca *Mântuitor* să vină din cer. Cineva ar putea întreba: trebuie Domnul Isus să ne mai mântuiască? Da, cu siguranță, noi Îl așteptăm ca Mântuitor, ca să mântuiască trupurile noastre, ca și ele să aibe parte de mântuire.

Este important să înțelegem aceasta în contextul caracterului Epistolei către Filipeni. Această Epistolă ne prezintă ca credincioși în »alergarea« noastră prin pustie. Alergăm spre țintă, cu toate că aici pe pământ niciodată nu o vom ajunge. Ținta finală este acolo unde este Hristos. El este ținta finală a drumului. Noi vom ajunge deci la țintă abia atunci când vom fi la El, fie în Paradis, fie în casa Tatălui. Și cu toate acestea noi alergăm, chiar dacă aici pe pământ niciodată nu vom ajunge la țintă. Noi alergăm spre lumină și cu cât ne apropiem mai mult de ea, cu atât strălucește mai luminoasă, cu atât mai minunat ne luminează cărarea și cu atât mai clar vedem drumul pe care îl avem de parcurs. Aceasta este urmarea, dacă alergăm grabnic spre Hristos Isus, mânați de dorința de a-L cunoaște. Așa spune apostolul Pavel în capitolul 3: »ca să câștig pe Hristos și să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, prin credință. Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtașia suferințelor Lui« (versetele 8b, 9-10a). Aceasta era singurul lucru pe care inima lui îl dorea. El știa că toate împrejurările, oricât de grele ar fi fost ele, vor sluji numai spre mântuirea lui. Ele vor lucra în favoarea lui, ca el să ajungă la țintă (la mântuire), oricare ar fi ele. Dumnezeu va călăuzi împrejurările așa fel, ca ele să lucreze spre bine.

»Prin rugăciunile voastre și prin ajutorul Duhului lui Isus Hristos« (versetul 19b). Rugăciunea filipenilor va contribui și ea. Ei se rugau pentru el în împrejurările grele în care se afla. Chiar și aceasta va contribui ca el să ajungă la țintă, chiar dacă el era în închisoare. El avea sprijinul Duhului Sfânt. Cunoaștem noi această fântână de putere? Ne folosim de ea, sau ea rămâne neatinsă de noi? Ne rugăm, sau considerăm că rugăciunea este pentru aceia care au mult timp pentru ea? Luther se ruga o oră în fiecare dimineață, și spunea: când câteodată trec prin nevoi mari, atunci mă rog două ore, căci atunci am cel mai mult nevoie de harul Domnului. Cunoaștem noi timpul nostru de liniște, când suntem singuri numai cu Domnul? Aceia care cunosc aceasta știu ce har minunat pentru drumul nostru rezultă din ea. Cunoaștem noi puterea Duhului Sfânt, ne-am adăpat din ea? Este puterea care vrea să ne ajute în vorbire și în ascultare. O folosim noi în momentul acesta, ca astfel Domnul să-Și atingă ținta cu noi în timp ce studiem Cuvântul Lui? Cunoaștem noi aceste izvoare? Pavel le cunoștea. El știa că ele vor contribui la atingerea țintei, anume, câștigarea lui Hristos, și că Hristos va fi proslăvit în viața sa.